

STUDENTEN WEEKBLAD

13^e Jaargang.

No. 15.

HOOFDREDACTEUR: J. E. A. DE VOGEL.
REDACTEUREN: C. TELLEGEN, NOTODININGRAT, A. DE JONGH,
W. F. A. ROËLL, E. HIJMANS.

VAST MEDEWERKER IN ZAKE STUDIEBELANGEN: J. C. M. WIJSMAN.

Donderdag

19 Jan. '11.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR
UITGEVER + DELFT

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdagmiddag 4 uur aan het Redactie-adres: Vlamingsstraat 34; daarna en slechts dan, wanneer toch opname in het eerstvolgend nummer gewenscht is, aan dat van den hoofdredacteur: v. Leeuwenhoeksingel 17.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

Naar aanleiding van Nieuwjaarsbeschouwingen, door P. V. Pruisisch, met naschrift van J.

Wetenschap en wijsheid.

Geloof en ongeloof, door H. J. Prins.

Gedachten en gedichten.

Iets over nieuwe Nederlandsche dichters naar aanleiding van één hunner (slot), door Van de W. Weifelaars, door J. v. R.

Kunst.

Tentoonstelling C. J. Mension en P. C. Kramer op de Sociëteit Phoenix, door Ernst Hijmans.

Boekbespreking.

Mengelwerk van de Almanak 1911, door A. d. J.

Ingezonden.

Theosofische Vereeniging.

Technische Hoogeschool.

Bibliotheek der S. P. — Nieuw aangeschafte boeken.

Berichten en mededeelingen.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Naar aanleiding van Nieuwjaarsbeschouwingen.

Bij het lezen van „Nieuwjaarsbeschouwingen” waarin op zoo juiste wijze ons geschetst wordt „den geweldigen partijstrijd”, kwam mij als staande buiten, ja laat ik maar zeggen boven die allerkinderachtigste en uitermate kleingeestige verkiezingstwisten, eene wijze en ware spreuke in de gedachte, van den ouden Simon Stijl:

„Aan bakboord felle haat, aan stuurboord laffe gunst.
Zoo dwingt men 't roer van Staat, en dat heet
[stuurmanskunst].”

Want dit is de indruk, die de huidige toestand van het eertijds krachtig en vereend Delftsch Studenten Corps zal wekken bij hem, die op een afstand den loop der dingen gadesloeg met den helderen nuchteren blik van den onafhankelijke. Deze zal zich niet de handen wrijven noch lachen over den komischen gang van zaken (ja lezer! Zaken zijn zaken) maar hij zal huiveren en treurig zal klinken dat hopeloze woordje: „Waarheen”?

Bij het lezen van des heeren J's Nieuwjaarsbeschouwingen wordt hij getroffen door de afbrekende neerdrukkende critiek over wat nu tot stand gekomen is, en verwonderd zal hem van de lippen vloeien dat immer weerkerende: „Waarom”?

Waartoe is het goed, den met moeite bijeengekregen Senaat „een smakeloos gebouwtje” te noemen? Is niet de Senaat, als uitvoerder van den wil van het Corps, handhaver van de wet en bovenal van de traditie die wij als mos betitelen, de hoogste macht, de basis waarop de organisatie van het gansche Corps is opgetrokken? Opmerkingen als deze, aan het adres van den Senaat zullen beschouwd worden als tegen het Delftsch Studenten Corps te zijn gericht. En het nut ervan is twijfelachtig, misschien zelfs negatief.

Waarom, zoo vraagt hij verder, dat spreken over ontzettende hartstochten naar eer en belangrijkheid, als zou

waarheid zijn, dat dit de wezenlijke drijfveer van ieder toekomstig Senator is. Ja indien, dan ware het gewenscht dat niet alleen het bovenste steentje los raakte en neertuimelde, maar dat alle steenen werden los gerukt door hen die ze bijeenbrachten en weggeworpen ver van daar.

Dàn, mijne Heeren, neemt uw Corpsmaagd en smijt die stuk. Vermaal de brokken tot pulver en gij hebt eene specie die al wat los en vast en steen is, bij uitstek samenhoudt. Begraaf de oude tradities en de papieren waarop de geschiedenis en waaruit de poëzie van het Studentenleven sprak. Plaats daarboven een massief stuk steen met bovengenoemde specie hecht verbonden en verhet het Corpsvaandel in het midden daarvan. Beitel als opschrift de spreuke van den dichter Simon Stijl in deze steen massa, die als symbool van het Studentenleven daar aan de wereld wordt vertoond.

Velen van vroeger dagen zullen komen en zien wat de bouwmeesters hebben gemaakt. Met de vuist!) zullen ze losslaan de steenen om te redden wat hen nog altijd dierbaar is en wat nu daaronder ligt: de poëzie van hun Studententijd.

Dat Studentenleven, de tijd van rond en waar zijn, van een leven dat ver stoude van de kille maatschappij, die zij wegdachten met al haar politiek gekonkel, baantjes jagerij en levensstrijd, waarin de menschen elkaar niets gunden en op vernietiging van den tegenstander steeds bedacht waren. Hun Studentenleven, waarin het officieele deel slechts middel was en nooit doel en als men er bij feesten zoo deftig voor den dag kwam, dan was het uit piëteit voor het verleden dat men herdacht en als middel tot hulding van het schoone begrip: „Student te zijn”.

Ik heet mijzelf buitenstaander. Maar een enkele maal, heel zelden, werp ik een blik naar binnen. Dan gebeurt het wel, als de stemming in mij is als daar buiten, dat over me komt dat begrijpen, dat voelen van „de poëzie des levens”. En de herinnering daaraan is als eene schoone bloem die nooit verdort. Want dan, geslingerd uit den dagelijkschen sleur van een leven, waarin niets dan nuchterheid je omringt en kleine beslommeringen steeds lichtdrukkend blijven bestaan, gevoelt de mensch zich anders: hij ziet schoonheid in jeugd in jong zijn en in overmoed en geeft uiting aan zijn hartstocht, te lang gekluisterd in de banden van het conventioneele.

In die oogenblikken voelt hij zich één met de omgeving toch uit zooveel heterogene deelen saamgesteld, dan ziet hij in dat samengaan van allen een groot en heerlijk ideaal. In dat gemeenschappelijk ideaal ligt de diepste grond van het wezen der Studentenwereld.

Niet allen zullen dat begrijpen. In den huidige tijd dringt te veel het materieele op den voorgrond, te weinig zoekt men naar de ware poëzie. Velen zullen zoeken maar vinden niet. En die gaan heen, dor en nuchter als ze zijn gekomen en leven hun leventje als studeerende, maar het begrip „Student zijn” blijft hen vreemd.

Naarmate de wereld zich in eeuwigdurende evolutie ontwikkelt zal het nieuwe komen en het oude vergaan. Zoo zal de aristocratie verdwijnen en democratie haar plaats bezetten. Maar met de democratie treedt de nuchterheid naar binnen, wegvagend al de poëzie die aan het oude eigen was. En droef kan ons dat stemmen, waar het nieuwe zoo koud en kil ons aandoet, niet omdat het dat

1) Een vuist is eene zware hamer in het bouwbedrijf gebruikt.

werkelijk is, maar omdat wij het niet kennen en niet waardeeren.

Zoo in de studentenwereld. Het nieuwe botst er met kracht tegen het oude, verpletterend al wat aan den omtrek staat. Blijven dus over twee kernen verhit en op een afstand totdat eerlang een nieuwe botsing optreedt, waarbij wederom de splinters naar alle zijden vliegen.

Vermijden wij daarom deze botsing. Handhaaft het oude met al de kracht die in U is, handhaaft de traditie, de mos, uit piëteit voor het verleden. Want daarin ligt veel poëzie.

Ik waag een meening hier te geven. De taak van hen die het geheel zullen vertegenwoordigen is zwaar. Geplaatst in het midden van den heirbaan waar de oude en de nieuwe richting elkaar gestadig en langzaam naderen om eenmaal den beslissenden slag te leveren, is hun positie wankelend en onzeker. Scherp uitzien naar beide zijden nu naar deze dan naar geene richting wenkend, zijn zij niet vrij den eigen weg te gaan. Zij kunnen niet openlijk zich bewegen als kern van deze of van geene partij en angstvallig vermijden ze een waarachtige verklaring van wat hun meening is. Hoe goed bedoeld, het wekt den schijn van diplomatie, iets wat den student vreemd moest blijven.

En als tot ons de heugelijke tijding komt dat van een partijstrijd als vroeger geen sprake is, dan moeten wij wel bedenken dat tactvol optreden eene uiting heeft voorkomen maar dat de oorzaak bleef bestaan. Dat niet de strijd tusschen den enkeling zal worden beslist maar dat aaneengesloten drommen optrekken waarbij slechts een van beiden kan zegevieren. Onder die omstandigheden is krachtige leiding van een vertegenwoordiging staande in het midden bezwaarlijk te verwachten. Deze toch is alleen mogelijk als vaste overtuiging hare richting bepaalt.

Zij, die thans geroepen zijn den hoogsten post in het Corps te vervullen zullen meer dan anderen de poëzie van het studentenleven moeten voelen en verstaan. Want deze is de specie die het „smakeloos gebouwtje” samenhoudt en waarmede de gevel correct gepleisterd zal worden. Naar hooger ideaal zullen zij dan kunnen streven, persoonlijke antipathieën treden daarbij op den achtergrond en zoo ooit de eigen zucht naar eer en belangrijkheid bij hen mocht ontwaken, zij zullen deze spoedig als klein en minderwaardig van zich schudden.

Veel kan van dezen Senaat verwacht worden als zij hunne beste krachten geven, niet achtend het succes maar tellend 't doel alleen.

Zoo ooit een belangrijk oogenblik het jeugdig gemoed heeft kunnen treffen, dan was het toen die eene hamerslag daar viel. Nog herinnert menigeen zich die woorden:

„Bedenkt dat waar het Corps U zooveel geven kan, het ook iets van U eischt. Bedenkt dat gij niet alleen rechten maar ook plichten tegenover het Corps hebt. En als de Almanak roept om Uwe bijdragen, schroomt dan niet Uw werk in te zenden, en wanneer gij eenmaal geroepen wordt om onze plaatsen in te nemen, aarzelt dan niet aan het Corps terug te geven, wat het eenmaal aan U gaf.”

Moge de herinnering daaraan ook in 1911 levendig blijven!

P. V.

Pruisisch.

In de Nieuwjaarsbeschouwingen van het vorig S.-W. worden de wetsveranderingen om te komen tot het jaarlijks opmaken van begrotingen kortweg afgemaakt: ze zijn Pruisisch. Het voornaamste bezwaar is dat er algemeene vergaderingen voor noodig zullen zijn, waar niemand komt, om daaraan goedkeuring te hechten. Dit kon in de Corpswet echter niet anders worden voorgeschreven, omdat deze een waarborg moet eischen, dat de door het Bestuur samengestelde begroting ook door de vereeniging is aanvaard. Deze bepaling is voor verificatie-verslagen dezelfde en geeft nooit aanleiding tot moeilijkheden omdat in het algemeene dergelijke vergaderingen overbodig zijn en nooit gehouden worden. Maar een Corpswet moet het blijven eischen.

Ten tweede was de invoering noodig. En dan hoef ik er maar alleen op te wijzen dat er een vereeniging is die de heer J. van zeer nabij kent en die er toch erg naar

aan toe is. Dat was in 1904 al zoo en toen sprong het Corps met een renteloos voorschot bij. Meer dan driekwart daarvan is nog niet betaald en desniettegenstaande is de vereeniging of beter het bestuur erin geslaagd het nadeeligsaldo nog een stuk achteruit te zetten. Dat bestuur schrijft dan in zijn jaarverslag voor den almanak, dat het 't nadeelig saldo verhoogde alsof niet anders verwacht mocht worden. Verder een tirade om de laksheid van het bestuur achter die der leden te verbergen.

Wil die vereeniging niet te gronde gaan of zijn leden over eenige jaren voor een groote H. O. komen te staan, dan moet er ingegrepen worden. Volgens de lijdzame verklaring van het bestuur is dit onmachtig de toestand te verbeteren, want het is zeer natuurlijk als men de boel achteruit helpt! In 1904 is ingezien dat het Corps moest kunnen ingrijpen. Daarom uitgave der verificatie-verslagen en Senaatstoezicht. Dit is niet voldoende gebleken, besturen waren toch in staat de vereeniging achteruit te brengen en aan het nageslacht het betalen over te laten. Het Corps eischt nu van elk bestuur dat het een begroting opmaakt, vóór het zijn plannen uitvoert. Een normale eis, die dringend noodzakelijk is gebleken tot zelfs voor de kleinste vereenigingen.

Pruisisch. Jawel. Maar wat noemt u schuld maken en die door een volgend geslacht laten betalen?

Is de bedoeling van dit schrijven aan te toonen dat de wetjes niet Pruisisch zijn, dat ze uitstekend zullen werken, enz. enz., den schrijver herleze J.'s bezwaren en weerlegge ze, hij noemt niet J.'s voornaamste bezwaar wat J.'s voornaamste bezwaar is.

Verder vraag ik me af in hoeverre de geschiedenis der vereeniging J. zoo goed bekend, kracht moet bijzetten aan schrijver's betoog voor de wetjes. Geen vereeniging stond in haar leven waarschijnlijk zooveel onder Senaatstoezicht als juist die vereeniging met dat bestuur, waarover schrijver zoo te keer gaat. Als die vereeniging instaat is tot de gelijkhedens door schrijver genoemd, dan pleit dat niet alleen niet voor de leiders maar eveneens niet voor hen die met de wet in de hand sinds 1904 konden ingrijpen. In hoeverre die vereeniging oorzaak is van het tot stand komen der wetjes is onbekend, uit schrijvers betoog zou men er haar echter een belangrijke invloed aan moeten toekennen. Ziehier dan het scheren over een kam waarvan J. schreef.

J.

Wetenschap en Wijsheid.

Geloof en Ongeloof.

Deze verhouding is eenige keeren ter sprake gebracht geworden in het S. W. van December 1910.

Zonder een kritiek te geven van het destijds medegedeelde wil ik trachten eenig meer licht te werpen op deze kwestie.

De geloovige is de vertrouwende mensch, die zijn heil en heul zoekt onder de macht en genade van een hooger wezen. Zoo richt de christen zijne daden en zijn opvattingen naar het hem geopenbaarde en in 't bijzonder de Hervormde wijst op zijn Heiland, die hem een Verlosser zal zijn. Bezwaard en gebukt onder de verantwoordelijkheid des levens, voelt hij zijn zwakte en tracht zich vast te grijpen aan een steun, die hem door het leven zal helpen en hem tot richtsnoer zal kunnen dienen.

En hij vereert dien steun, hij zoekt troost in het gebed tot God, dat deze hem moge helpen en zijn barmhartigheid en liefde betoogen jegens de zwakken, tot zonde geneigde mensch.

Hij richt zijn oog op den Heiland, den Verlosser die gezegd heeft: Werpt uwe bekommernissen op mij!

En de geloovige doet zulks en gaat met een blijmoedig hart het leven door, torst het hem opgelegde kruis, zooals Christus Jezus dat voor hem gedaan heeft en hoopt op de bevrijding der kommer en zorgen hiernamaals, waar de hemel hem zaligheid belooft.

En hij vertrouwt en wacht.

Een groote vereering zetelt in zijn ziel voor Hem, die den last van alle menschenkinderen voor hen torst en zich niet vermoeit en zoo hij lijdt, geduldig lijdt voor hem.

En zij zijn vol dankbaarheid en aanbidding en zijn trotsch op hun Helper zoo zelfs, dat zij zich somwijlen tot hem

opheffen en zeggen: Wij staan geestelijk hooger dan gij, ongeloofigen! (Zie S. W. van 16 Dec. 1910).

Zoo voelen zij zich één met hem en zijn overtuigd, dat zij alleen door de Genade des Heeren en de liefde van Jezus Christus gered kunnen worden.

En menig ongeloofige bespot ze: Ziet de dwazen ze gelooven nog!

Maar zooals een kreupele, die slechts door zijn stokske gestut door het leven gaan kan, het medelijden dient op te wekken van hen die gezond en sterk zijn en niet mag worden bespot, zoo mag ook de ongeloofige niet lachen om zijn geestelijk kreupele zuster of broeder.

Want de geloovigen, zij kennen hun zwakheid en zijn niet bij machte de verantwoordelijkheid voor hunne daden, meer dan dat, de verantwoordelijkheid van het leven als zoodanig te torsen en zij zoeken naar steun en richtster in den door hen verpersoonlijkte Hoogere macht.

Laat hun die steun, zij zouden dien niet als hun vaste burcht bdschouwen, zij zouden die niet trouw blijven als zij sterker van geest waren, maar zij erkennen hun zwakheid laat de sterkere als zoodanig medelijden met hen voelen, maar hen niet hun het stokske ontrukken.

En nu de ongeloofige.

Velen zijn er tegenwoordig, die zichzelf niet meer als schaapjes van den herder, als kinderen van God willen beschouwen, maar onafhankelijk van zoo'n steun willen trachten opzichzelve het leven door te gaan.

Zijn dat de sterkeren? Nog niet.

Velen van hen zijn helaas geestelijk nog te zwak en hebben slechts in een overmoedigheid die steun verworpen en wandelen nu als een kreupele, die zijn kruk mist, wankelend en onzeker, geslingerd tusschen uitersten, soms ter nauwernood zich het onderscheid duidelijk makende tusschen goed en kwaad edel en onedel.

En zij zijn die tallozen die van 't geloof hebben afstand gedaan, vroegtijdig, te vroeg, zij zijn door ruwe handen ontruikt aan de droom der geloovigheid, die hen een versterkende slaap had moeten wijzen en nog slaapdronken en onzeker zijn ze in al hunne handelingen.

Laten zij wederkeeren tot de zwakken waartoe zij behoorden; ook zij zijn de sterken niet.

Ten derde en ten slotte de werkelijk sterkere. Dat zijn zij, die zich niet verhoovaardigen op hun steun zooals de geloovigen, noch op hun twijfelachtige moed, als de meeste ongeloofigen, maar trachten edel en goed te wezen zonder de bedreigingen der hel noch de belooningen des hemels. Dat is de mensch als mensch, die zich voelt als een „die God van zijn geest heeft gegeven”.

Den goddelijke geest in ons allen als kiem aanwezig, hebben we te ontwikkelen om met zelfvertrouwen het leven door te gaan, zonder trotsch tegenover de zwakkeren, zonder de trotsch van de zwakkeren.

Zij trachten en kunnen edel zijn zooals Hij, die ook den sterke tot ideaal kan zijn, zooals Jezus Christus.

Daarom zullen ook zij goed doen, de Bijbel niet als een boek met sprookjes te behandelen, maar het te beschouwen als een boek vol wijsheid geschreven door wijsgeeren, ten behoeve van een om steun en troost jammerend menschedom. Voor hen zijn dit vertelsels niet te gelooven maar te begrijpen en dat is hun meer waard, dan het al of niet bestaan van een persoon.

De sterke, die dat vermag mag reden hebben om trotsch te zijn; juist zijn meerder inzicht zal hem doen begrijpen dat de zwakkeren zijn hulp en steun niet zijn spot behoeven en in het bewustzijn van zijn meerderheid zal hij de zwakere trachten op te heffen tot op eigen hoogte, die hoogte die ieder mensch, als den van goddelijke geest begiftigd wezen kan en mag bereiken, wil hij waarlijk en in den waren zin des woords mensch zijn.

H. J. PRINS.

Gedachten en Gedichten.

Iets over nieuwe Nederlandsche dichters naar aanleiding van één hunner.

(Slot.)

Maar velen deed die nieuwe leer ontvlammen. En als een stormwind ging door Holland de leer der Schoonheid, Schoonheid in alles, Schoonheid boven alles in de smart.

Eenmaal vrij van oude vormen kwamen Emants en Winkler Prins, Kloos, Verwey en Helène Swarth, Gorter en Van Eeden en zooveel anderen ons brengen vers op vers helder van echtheid, klinkend van zuiverheid, meeslepend door diep gevoel. Nog hadden ze te kampen met het aan-het-oude-gewende publiek. Maar spoedig gaf elk zich gewonnen door het verrassend verschil.

Want, al zijn wij menschen o zoo dikwijls huichelaartjes, toch worden we getroffen door waarheid en schoonheid, dan grijpen we die verlangend aan.

Als Emants in zijn Lilith den ouden, heiligen Jawè omschept, tot een nieuwen, wellustigen God, even schrikken we terug; maar we lezen en herlezen, hoe Jehova Lilith in wellust bemint, haar verstoot, als ze Adam zal baren; hoe later Adam Lilith ziet, begeert, verstooten wordt, dan Eva vindt, en rein geluk, geen wellust er meer heerscht. Maar „die in den arm der wellust werd geboren valt vroeg of laat der wellust weer ten prooi”.

Lilith heeft God wraak gezworen; zij komt, wil al het rein geluk niet storen, maar wraak is sterk en Eva hoort dat Adam Lilith lief heeft. Zij doet zich voor als Lilith en Adam geeft zich over:

„Ja Lilith, Lilith, Adam heeft u lief,
Zijn ziel versmacht naar de adem van uw lippen,
Zijn blik verduistert, die u weder vond.
En voor een oogenblik van zaligheid
In Lilith's arm, aan Lilith's borst genoten
Is Eva's zustermin een lut'le prijs.
Verzinke zij met al den pracht van Eden
En 't koesterend licht, dat uit den hemel daalt
Voor immer uit mijn oogen in het niet!
Verkeere in haat des menschen koele vriendschap,
Losse in een enkele snelle brand van driften
Het lange leven op, en sterke het lijf
Waarin diè gloed verdooft!”

Zoo raast d'orkaan
Dien eens der wellust blik, door haat geprikkeld
In 't week gemoed van d'eersten mensch ontstak
Uit Adams mond. En als hij zwijmel dronken
Aan Eva's blanken boezem neder zijgt
Daalt op hun hoofden uit demonen handen
Een regen neer van donkere violieren,
De geurige bloemen, aan den dood gewijd”.

We voelen te veel de schoonheid, ook wij geven ons over.
Of als we op een kalmend' avond de heerlijke rust in de natuur zien, moeten we dan niet mooi vinden 't sonnet van Kloos

„Nauwlijks zichtbaar wiegen op een lichten zucht
De witte bloesems in de schemering.”

en verder zijn rustbeschrijving eindigend:

„En ik weet niet hoe thans dit hart, zoo zwak,
Dat al zoo moe is, altijd luider slaat,
Altijd maar luider en niet rusten wil!”

Het zoeken van een menschenhart, en het eindeloos-verre van bevrediging, de diepe hartstocht van liefde, en het weten, dat liefde en smart zoo nauw verbonden zijn, en verder weer de zang der vrijheid, jubelend, maar weer zinkend voor den wil van het noodlot, ze worden ons bezongen zoo heerlijk zuiver, en talloze variaties, altijd door schoonheid beheerscht. De stormwind neemt ons mee, ook ons wordt schoonheid alles.

Ja, schoonheid, de Mei, moet huwen met den blinden Balder om eeuwig te zijn; we willen haar verheerlijken, vergoddelijken, opdat zij eeuwig wezen zal. Of Helène toovert ons haar huislijke tafereeltjes voor: de vader en de moeder bij het wiegje, en in het alledaagsche zien we het mooie.

Of met van Eden staan we aan de zee, en voor ons ligt die groote, verre eenzaamheid, die o zoo dikwijls ons in ons leven overvalt. Een echo klinkt er in ons hart, als hij dan zegt:

„Red mij, red mij van de zee,
Red mij aarde, die mij baarde
Vaal gewiekte oneindigheid
Naderschrijdt.”

Zou toch de „*θεῖν ἑσέρ*”, de „verschrikkelijke Godin” de heerschende zijn?

„Verschrikkelijk” is zij, want steeds meer komt ze met zangen van smart, van levensmoeheid, van verloren liefde. En onze blijheid om het nieuwgevondene wordt angst om zulk een werkelijkheid.

Want Perk, worstelend, had bereikt, had overwonnen, en zijn sonnetten staan in 't heerlijk licht van rustige tevredenheid. Maar 't is of voor de anderen de schoonheid al te machtig is. Want klinkt het ook niet rauw-wanhopig, dat voor ons allen geldt:

„Die in den arm der wellust werd geboren
Valt vroeg of laat der wellust weer ten prooi”?

En in een waas van treurigheid gaan wij de wereld zien „die wereld van stralende bloeiende schijn, met dien afgrond zoo donker daaronder”. We zien slechts „'t graf is zoo diep en de hemel zoo hoog, en of God leeft weet geen”. Eindelijk verliezen we alle kracht en zeggen ook: Onmachtig in een oceaan van wee drijft mijn bleek hoofd”. Wat is er dan nog te wenschen over? „Och of de goede herder kwam, en 't arme lam nu medenam in zijn vertrouwelijke armen”; „We ijzen niet meer van het lieve dood-zijn”.

Het is of allen jammeren met Pol de Mont:

„Ik heb mijn pijn vertroeteld
En als een kind bemind
En nu zij reuzin geworden
Toch wil gedragen zijn
Kan ik, wat anderen morden,
Verraden de lieve pijn?”

Gevoel, door schoonheid beheerscht, wordt overgevoeligheid, wordt zelf-verheffing in zelf-meelij, en zelf-aanbidding, wordt ten slotte haat van den een tegen den ander.

Dan komen daar, ja zelfs in sonnetvorm! ja zelfs van den hoogen Kloos! liederen als deze:

„O Kereltje in uw regenjassen-trots,
Waarmee ge, als een barbaarsche potentaat
Durft fiertjes stappen door de Kalverstraat,
Met houten nek, en gelaat, bruut als een rots,
Als waart ge een kerel, die op pooten staat,
Zijn eigen, en niet bukken wil voor Gods
Geheimnis, ondoorgrondbaar. Maar gij plots
Zult merken mensch te zijn niet. Surrogaat
Van het waarachtig mensch-zijn, gij die manlijk
Wilt zijn, en toch gekund hebt met bedriegers
Staan tegen mij op, als brutale liegers,
Tegen dit mensch, die heel dit tijdperk voorzag”.

Heeft tot zulk een uiting de schoonheid hem gedreven; en waardoor dan bij Perk die rustige tevredenheid, die groote kalmte?

Omdat Perk leefde in het land, door de Ourthe omkabbeld, zij staan onder Holland's wijden hemel!

En daarom nogmaals „neen!”, als instemming gevraagd wordt met Perk's: „Naast de schoonheid aanbidde de aarde geen andere God”.

Groot genoeg was zij voor hem, die wouden op de bergen kende, en grotten daar beneden wist, die het kabbelen van het beekje hoorde, en 't purper van den avond zag. Maar schoonheid-alleen is te klein voor ons kleine Holland. Wij moeten iets grooters hebben voor onze oneindige hemel, voor die eeuwigwisende wolkgevaarten, voor de sombere wildernis van de zee!

Perk hoort de stormwind zingen door de boomentoppen, weet, dat het verre, suizende lied slechts kan komen van zoovelen, en voelt dat het hooger menschlijk is, de waarheid slechts in en door zich zelf te vinden.

Perk ziet de burcht in puin daar liggen op den berg, en zacht-weemoedig is het denken aan vergane glorie. Of langs de rossige heidehelling komen in den avond de schapjes weer huiswaarts; in heerlijke tevredenheid ziet de schepper naar hen, naar heide en avondgloed. Perks lievelingsplekje in 't woud vindt hij een verrukkelijke eenzaamheid; daar is hij er toe gekomen het leven God te noemen.

Voor hem scheen schoonheid-alleen voldoende.

Maar als wij de stormwind hooren, dan loeit hij over de wijde zee, komt aan op haar beschuimde golven van ver vanaf den horizont, en vult de heele, ruime hemel, waar wolken jagen donkergrauw, met plots een schittering van licht, dat glanst ver over 't water.

Wij kennen ook vergane glorie: „een landhuis ligt daar aan den stroom, verbleekt, verlaten, met donkere luiken staat het blind, en laat den stroom, die langzaam voortglijdt,

praten, en luistert niet, naar 't fluisteren van de wind”. Maar wij gaan nu, met het langzaam gaande water van de Vecht, rondom ons de altoos wis'lende hemel, en we weten dat we komen in nieuw leven, van kracht en opgewektheid.

Perk ziet de heide helling; voor ons die groote heide vlakke met tinten van oneindigheid.

Hij voelt de stille eenzaamheid op een klein plekje in 't bosch; wij zien een avondzee in breede rimpeling, ver weg vlakkend onder donkeren hemel. Daar in het Westen ligt nog een lange zwakke strook van licht; even wordt de wind dan voelbaar, jaagt een groot, fijn gegolfd vlak over het water, en 't is of onze ziel mee wil naar onbekende kimme.

Gij kent misschien 't verhaal van den stroom: Hij was, nog van ver zijn sneeuwen oorsprong gedachtig, in wilde vreugde door het land van bergen heengeseld, hij was tevreden God achter bergen te gelooven, als hij de sneeuw in middagzon zag glinsteren of 's avonds die oude mysterieuze sproke over de aarde voelde gaan. Maar worden de bergen heuvelen en gaan dan de heuvelen wijken en wordt zijn dal zoo breed en vlak, het is, of hij alles zal verliezen, 't is, of eenvormigheid de dood zal brengen!

„Maar toen de stroom verbreed, voorgoed bedaarde
Onder de praling Holland, uwer luchten,
De laatste efnende wieling ver geruchtte,
Wonder verdiepte vrede, waar ik toe klaarde.
'k Zag Holland, u in inniger verwantschap
Met al de heemlen, die u alzijds dekken,
Op effer kim wordt heel de hemel landschap”.

In dat land staan wij, staan de volgelingen van Perk. Voor hen, die beïnvloed worden door 't enge en kleine vlak bij, en 't groote, eindeloze eeuwige rondom zich, voor hen moet komen, dat zij te zwak zijn, als schoonheid, de Godin, die slechts van deze wereld is, hen alleen zal leiden.

Zij hebben gemeend, daaraan genoeg te hebben; we zagen wat er gebeurde.

Niet Schoonheid-alleen, maar zij, dienende de Liefde.

De Liefde, het wezen van die hoogere macht, de liefde voor de medemensch, de liefde voor de liefde zelf, de liefde voor God.

Die hebben slechts weinigen gehad. Maar zij hebben dan ook gevoeld, doorvoeld, hoe wij hier staan, wij kleine Hollandsche menschjes. Ik haalde u reeds aan wat Boutens den stroom liet spreken. Naast hem staat Adama van Scheltema, die zegt:

„Wat zijt gij klein, Holland,
Met al uw velden en vlakke wegen,
Met uw rampzalige aardappellanden
En uw vreeslijk droefgeestigen regen,
En uw lage, goedaardige stranden.

Maar groot toch is de zee, Holland,
Waarvan ge langzaam zijt verschenen,
Waaruit ge als een schelp zijt geboren,
Die zingt door uw heele land henen
Dat elk in zijn ziel haar kan hooren.

Doch wat zijt gij klein, Holland,
Met uw simpele wilgeboomen,
Met al uw kleine kabbelende plassen
En die paar platte, gemaklijke stroomen
En uw bloemen en tamme gewassen.

Maar groot toch is uw hemel, Holland,
Met zijn mateloze klaarten,
Met al zijn oneindige kleuren
En die veranderende wolkgevaarten,
Waarmee groote dingen gebeuren!

Doch wat zijt ge klein, Holland,
Met uw verlegen, zwijgende menschen,
En al uw stille langzame levens,
En uw vele denkbeeldige grenzen
En, o, met nergends ooit iets verhevens.

Maar groot toch is uw volk, Holland,
Verwant aan uw heerlijk verleden,
Dat tusschen uw heemlen en zeeën bleef groeien.
En tusschen die wislende eeuwigheden
Zich bereidt om opnieuw te gaan bloeien!”.

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 19 JANUARI 1911. No. 15.

En gaat dat Holland opnieuw bloeien, zeker hebben zij daar sterk toe meegewerkt, die in hun heerlijk schoone vormen zingen, zoo, dat het gloeit en tintelt in ons hart. Dat willen we hebben. Het vers moet niet langs ons gaan met enkel klank ten slotte, maar in de eenheid van klank en rythme met den inhoud moet liggen de warme menschenziel, die liefde voelt. En dan die liefde, uitgesproken in verzen stralende van schoonheid. „Waakt op proletaren, 't is de dag van de Mei!” is geen opruiing van Van Scheltema, 't is de liefde voor de menschen, die slaven zijn, de liefde die hem in de toekomst doet zien: „Zoo groeit eens op dit dor en ellendig verleden, als de dag uit het duister, als koren uit kaf, een onkenbare wereld, vol liefelikheden; kameraden, eens bloesemt die lente om ons graf!”

't Is goed dat we lezen van Kloos en Verwey en hen allen, maar als we dan moedeloosheid voelen, laat ons lezen de gedichten van Adama van Scheltema; de liefde voor de menschen zal ons eigen eenzaamheid vergeten doen. Laat ons dan lezen de verzen van Boutens en ook wij zullen in den blijden morgen en op den vollen middag en in den rustigen avond weten dat 't altijd liefdesuur is.

Eindelijk, met die stem in ons hart: liefde voor de menschen, liefde wanneer ook, wandelen we onder onzen hoogen hemel, langs al de kleine waterplassen. Ver in 't Oosten komt de avond. Een zoele wind strijkt aan, vanwaar, dat weten we niet, strijkt langs den hemel en laag over de donkere aarde, stil, heel stil, tot hij waait door het riet aan den oever; en wij, gaande *παρα βότανα* *δοξαζήα* hooren den zang van den dichter, die de liefde voelde voor God, we hooren Guido Gezelle's:

„O, 't ruischen van het ranke riet,
O wist ik toch uw droevig lied!
wanneer de wind voorbij u voert
en buigend uwe halmen roert,
gij buigt, ootmoedig nijgend, neer,
staat op en buigt ootmoedig weer,
en zingt al buigend 't droevig lied
dat ik beminne, o ranke riet!

O, 't ruischen van het ranke riet!
hoe dikwijls dikwijls zat ik niet
nabij den stillen waterboord
alleen en van geen mensch gestoord,
en lonkte 't rimpelend water na,
en sloeg uw zwakke stofjes ga,
en luisterde op het lieve lied
dat gij mij zongt, o ruischend riet!

O, 't ruischen van het ranke riet!
Hoe menig mensch aanschouwt u niet
en hoort uw zingende harmony,
doch luistert niet en gaat voorbij!
voorbij alwaar hem 't herte jaagt,
voorbij waar klinkend goud hem plaagt.
Maar uw geluid verstaat hij niet
O mijn beminde ruischend riet!

Nochtans, o ruischend ranke riet
uw stem is zoo verachtelijk niet!
God schiep den stroom, God schiep uw stam,
God zeide: „Waait” . . . en 't windje kwam,
en 't windje woei en wabberde om
uw stam, die op en neder klom!
God luisterde en uw droevig lied
behaagde God, o ruischend riet.

O, neen toch, ranke ruischend riet,
mijn ziel misacht uw tale niet;
mijn ziel, die van den zelve God
't gevoel ontving op Zijn gebod,
't gevoel, dat uw geruisch verstaat
wanneer gij op en neder gaat,
o neen, o neen toch, ranke riet
mijn ziel misacht uw tale niet!

O 't ruischen van het ranke riet
Weérgalme in mijn droevig lied,
en klagend kome 't voor Uw voet,
Gij, die ons beiden leven doet!
O Gij, die zelf de kranke taal
bemint van eenen rieten staal,
verwerp toch ook mijn klachte niet,
ik, arme, kranke, klagend riet.”

VAN DE W.

Weifelaars.

De weifelaars gaan langs het leven heen,
Het leven doorproeven kan er geen;

Ze hakken den knoop nimmer door, die bevrijdt,
Want doen ze 't, dan hebben ze later weer spijt;

Zij vinden geen antwoord op brandende vragen,
Zij staan in 't gedrang en zij krijgen de slagen;

Als roerlooze schepen drijven ze rond,
Geen, die ooit geluk of berusting vond!

Dec. 1910.

J. v. R.

Kunst.

Tentoonstelling C. J. Mension en P. C. Kramer
op de Societeit Phoenix.

Het is bijna een halfjaar geleden dat het laatst het groene scherm stond opgesteld op de leeszaal, dat weer eens onze kroegbezoekers de taak konden vervullen die hen van nature, als studentenpubliek, is opgelegd: het aanmoedigen van jonge kunstenaars. En dat liefst niet alleen geestelijk — door onbevooroordeelde appreciatie — maar ook financieel.

Op prijs moet het dan ook gesteld worden dat nu weer twee artisten gelegenheid werd geboden ons iets van hun kunnen te laten zien. Of deze echter „aanmoediging” van ons nog wel noodig hebben betwijfel ik. Beiden staan, hoewel nog in vollen groeitijd, reeds op vrij hoogen trap van ontwikkeling. In hun werk ligt een trek van onafhankelijken kunstwil die daarop wijst.

Het meest geldt dit laatste voor Mension. Bij hem zien we, ook wat de onderwerpen betreft, al een zekere mate van specialisatie en dit concentreeren van zijn zoeken is het, dat zijn werk meer gelijk van niveau maakt dan dat van Kramer. Die zwerft van het eene onderwerp over naar een geheel ander, vandaag teekent hij en morgen kwakt hij even in de gauwigheid een olievel-landschap neer, om dan weer, in een meer zorgvuldige bui, afgewerkte aquarellen te gaan maken. Het kan niet anders of de kwaliteit van het werk moet onder zulke extravagances lijden. Als men de bonte collectie „Kramers” bekijkt die op de S. P. hangt vraagt men zich af hoe de zelfde man die zulk knap werk kan leveren als het aquarel „reigers” in andere stukken zóó slap kon zijn. De oplossing hiervan is voor mij, dat alles wat vlug neer gezet is, door buitengewoon scherp kijk veelal prachtig raak is, maar dat door ongedurigheid van den schilder eenerzijds en een te groote nauwkeurigheid anderzijds, bij het afwerken langzamerhand de krauige „ébauche” verpoetst wordt. Karakteristiek hiervoor was een vergelijking van het afgewerkte stuk „straatmuzikant” en den krabbel ervan op Kramers reclamebord.

Van de meer doorgewerkte stukken zijn naast de reigers nog zeer knap de stierenkop en het „kroegje”. Dit laatste vooral is mij, als uitstekend stuk realisme zeer sympatiek. Hier werken zonder de minste overdrijving al de nuchter, onverbiddelijk bekeken onderdeelen, samen tot een sterke stemming, van nare geforceerde dronkenschap. Jammer dat de harmonicaspeler er even naast is, de andere drie figuren zijn uitmuntend geslaagd.

En hier komen we tot een tweede verschilpunt tusschen deze beide vrienden-kunstenaars.

Kramer kijkt in de wereld rond met oogen die, scherpe instrumenten, de dingen waarnemen, en analyseeren. Om ze dan weer te geven met een onverbidde klaarheid, die net als atelierbelichting, den leek wel eens „niet gezellig” den ernstigen beschouwer echter als mooi aandoet.

Bij Mension vinden we veel meer de opvatting dat het geschilderde niet slechts is „massa's kleur en vorm”. In de diestudies spreekt, naast goed schilderwerk ook sterk de liefde voor het onderwerp. Die leuke apen vooral, ze hebben een pathetische bekoring, een rijkdom aan expressie, die door een nuchteren realist nooit bereikt zou worden.

En dit richtingsverschil is er een dat men in alle kunst terug vindt. Wat Zola, de almachtige bouwer van boekmonumenten niet bereiken kon, het zingt ons heel dunstemmig en fijn tegemoet uit een simpel verhaaltje van Dickens of een sprookje van Andersen.

Mension nu heeft, op de grens staande tusschen romantiek en realisme, het schoone van de eerste bereikt.

Maar laat hij, onder den moreelen drang van „Publiek” die houdt van „interessante” „lieve”, onderwerpen, vooral niet afdalen tot de effectjagerij waar pathetiek zoo makkelijk op uitloopt. „L'art, c'est la nature vue par l'oeuil d'un artiste”. Zeker, laat den kunstenaar zijn vrijheid. Maar vergeet „la nature” ook niet.

Zoo zijn bv. de leeuwenstudies prachtige afbeeldingen van den „König der Wüste”. Maar zou niet een oneindig sterker sprekend stuk zijn ontstaan als de leeuw van Bouglioni was afgebeeld in al zijn ellende van aan gevangenis gewend, verslapt cirkusbeest?

Verder zijn nog te noemen de goed lijkende portretten en de compositie voor den „val der engelen”. Het is voor den leek uiterst moeilijk om te beoordeelen of het ruimtevraagstuk, hier zoo belangrijk, goed opgelost is. In dezen voorloopigen opzet zitten in elk geval zeer geslaagde groepen en figuren. Hoe deze bij het opbrengen der kleur worden moet nog blijken.

Over 't algemeen kunnen wij den artisten hartelijk dankzeggen voor deze tentoonstelling. Zij is interessant geweest door dat beiden dingen gemaakt hebben die wijzen op onbegrensde mogelijkheid van ontwikkeling. Moge zij voor dit vriendenpaar, dat wel een zeer sterke „eenheid van tegendeelen” vormt, in vervulling gaan.

ERNST HIJMANS.

Boekbespreking.

Mengelwerk van de Almanak 1911.

Waar zijn ze, die tranen die ons met hartstochtelijke golving in al hun brakke weeheid tegemoet kwamen, 't vorig jaar? Goddank, zij zijn tans weggebleven, vervloeid en verdampt in 't wijde warme leven, vol van dingen die een grotere plaats innamen dan wat natte . . . droefheid.

En in de nu weer verschenen Almanak komen ons nevens de uitgebreide kollektie zakelikheden en nuttige onzakelikheden nieuwe kunstzinnige pennevruchten tegemoet, blij met hun plaatsje in dat 30-tal bladzijden, waarmee hun anders misschien wat precaire onsterfelikheden verzekerd is.

Uit de meesten spreekt een blijde glimlach, de lichte vrolijke blijmoedige levensopvatting, die, ofschoon in vele gevallen wat onbeholpen en kunstloos, toch beter aandoet dan die lamme tranenpoëzy.

De verschillende gedichten, die ons tans geboden zijn, geheel au sérieux te nemen, zal wel niemand wenschen; ze zijn niet met die bedoeling geschreven en behoeven ook niet om 't eigenaardig feit, dat ze tot 't mengelwerk van een studentenalmanak behoren, de grondige toets van ware kunstkritiek te doorstaan, maar wel lijkt het mij goed een kleine schifting te houden van werkelijk goede en minder goede uitingen uit kunstzinnige brein voortgekomen.

't Proza wint 't ver van de gedichten, zowel in degelijkheid als fijnheid; vooral „Henderkien” en ook „Strooper” zijn goed geschreven. 't Eerste getuigend van fijne visie en gevoeligheid van juiste weergave van de dingen die gebeuren. Ook in „Dan maar 'n mystiekje” zijn aardige gedeelten, 't geheel is wat gewild. „Verzuchting” en „Het leven is een lied”, (maar vooral 't eerste) zijn te inhoudsloos, 't zijn te veel aardigheidjes zonder meer.

De gedichten zijn over 't algemeen genomen veel minder degelijk, soms louter rijmelarij („Ik voel in mijn harte een zeldzame drang”, „Sonnet”, „Zomeravondzang”) „Laboratorium-idylle” en „Liefdesverklaring van een overspannen T₂ aan een . . . enz.” behooren ook meer tot het geestig rijm, dan tot 't werkelijk vers.

Toch geloof ik, dat de lichte vrolijke versjes beter op hun plaats zijn in onze Almanak dan de overige meer ernstig-bedoelde gedichten, die veel eisen en licht ontaarden in min of meer banale sentimentaliteitjes, een jammer van al dergelijk pogen. En toch elk jaar vinden we zé weer; soms beter, soms slechter, maar over 't algemeen niet goed genoeg om gepubliceerd te worden, want juist bij de meer ernstig bedoelde uitingen moet men er zich voor wachten; men laat zich zo licht door eigenliefde er toe leiden en ze worden dan meer au sérieux genomen dan de rest. 't Is dan ook daarom, dat ik de overige gedichten die hier in hoofdzaak toe horen, onbesproken laat. Ze zijn niet goed genoeg om voor 't geen ze uitgegeven worden te aanvaarden, 't ernstig pogen naar gevoelsuiting is te goed om totaal te verwerpen.

A. d. J.

Ingezonden.

Theosofische Vereeniging.

Wat is Theosofie niet? is het onderwerp van een voordracht, welke Dinsdag 24 Januari a.s. door den heer J. de Jager in het gebouw van de Spaarbank te Delft zal worden gehouden.

Het geven van een heldere, zuivere omschrijving van het doel der Vereeniging is een eerste eisch voor de verspreiding van haar denkbeelden. Doch evenzoo is het haar taak te trachten verkeerde gedachten, die over haar streven en doeleinden post gevat hebben weg te nemen en zoo de hinderpalen te verwijderen, die haar vooruitgang kunnen tegenhouden.

Daar dit de bedoeling is van den spreker wijzen wij allen, die belang stellen in de geestelijke strooming, welke ver-tegenwoordigd wordt door de Theosofische beweging, op de bovengenoemde vergadering.

Voor verdere bijzonderheden zie men de advertentie in dit blad.

Het Bestuur der Delftsche loge.

Technische Hoogeschool.

De Technische Hoogeschool meldt ons:

Op den eersten prijsvraag der Afdeling W. S. E. kwamen vier antwoorden in, wat wel bewijst de belangstelling voor 't onderwerp (toepassing van werktuigen met inwendige verbranding op de voortstuwing van zeeschepen) Ook elders is de vraag actueel, blijkende b.v. uit een verslag van Prof. F. Romberg in de Aula der T. H. te Charlottenburg Nov. 1909 gegeven — dat de prijsvraag in zijn geheel oplost.

Inzenders konden moeilijk mèer verzamelen dan hij, zoodat bij de beoordeeling van den prijsvraag minder de verzamelde stof, dan wel het doorwerkte, de gegrondheid van de inzenders werd gecritiseerd.

De totaalindruk was gunstig.

De eerste twee antwoorden, hoewel met zorg uitgewerkt, kwamen niet in aanmerking voor bekroning door de minder gelukkige indeeling, theoretische onjuistheden enz. Het derde: „To be or not to be that's the question”, was beter gemotiveerd, getuigde van eigen inzicht en vertrouwdheid met het onderwerp — miste echter de totale volmaking.

De afdeling spreekt echter haar waardeering uit over 't werk van den onbekenden schrijver.

De vierde zending getiteld: „Een nieuwe heerscher komt de golven overschrijden” munt uit door gelukkige indeeling, door beheerschte stof, slechts gevend de groote lijnen van het vraagstuk. Het geheel is logisch doordacht met eigen overtuiging. De genoemde eigenschappen vergoeden 't kleine tekort in stijl en spelling, dat bovendien door een haastige afwerking schijnt te zijn ontstaan.

Eenstemmig luidde het oordeel en den heer Hendrik Wouter van Tijen besloot de afdeeling den gouden eerepenning aan te bieden, tegelijk met een woord van hulde voor de eerste overwinning in den eervollen technischen strijd.

Op een 2^{den} prijsvraag over de stabiliteit der moderne mailstoomschepen kwam een antwoord onder motto: Every cloud has a silver lining. De schrijver geeft tamelijk optimistische resultaten, niet allen genoegzaam gemotiveerd. In aanmerking genomen het vele goede in deze verhandeling, aarzelt de afdeeling echter niet een eervolle vermelding toe te kennen aan schrijver: den heer Huibert Nicolaas Prins.

—o—

Bij beschikking van Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 7 Januari 1911 No. 9665¹ Afdeeling H. M. O., is met ingang van 15 Januari 1911, aan I. J. F. Reijdon, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de anorganische en physische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

—o—

Bij beschikking van Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 7 Januari 1911 No. 9665² Afdeeling H. M. O., is voor het tijdvak van 16 Januari tot en met 31 Augustus 1911, benoemd tot assistent voor de anorganische en physische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, W. Grooters, scheikundig ingenieur te Goes.

—o—

Bij beschikking van Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 7 Januari 1911 No. 9666¹ Afdeeling H. M. O., is met ingang van 1 Februari 1911, aan L. W. C. C. P. J. Velu, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de electrotechniek aan de Technische Hoogeschool.

—o—

Bij beschikking van Zijne Excellentie den Minister van Binnenlandsche Zaken dd. 7 Januari 1911 No. 9666² Afdeeling H. M. O., is voor het tijdvak van 1 Februari tot en met 31 Augustus 1911, benoemd tot assistent voor de electrotechniek aan de Technische Hoogeschool te Delft, G. J. Th. Bakker, c.i. te 's Gravenhage.

—o—

Ingenieurs Examens,
gehouden na de Kerstvacantie 1910.
Geslaagd voor:

Werktuigkundig-Ingenieur.
A. H. Ingen—Housz. J. P. Valkema Blouw.
Scheepsbouwkundig-Ingenieur.
H. N. Prins, (met lof.)
Electrotechnisch-Ingenieur.
J. W. Gunning J.H.zn. J. S. van Heloma.
G. L. Schouten. G. J. Warmelink.
D. T. Wiersum. J. A. Wijnmalen.

Bibliotheek „Societeit Phoenix”.

NIEUW AANGESCHAFTE BOEKEN.

- I. NEDERLANDSCH.
René de Clercq. — Toortsen.
II. FRANSCH.
M. Formont. — La Fausse Coupable.
III. ENGELSCHE.
Elinor Glyn. — Elizabeth visits America.
F. M. Crawford. — The Heart of Rome.
IV. DUTSCH.
J. C. Heer. — Da träumen sie von Lieb' und Glück!
V. KRITIEKEN, LITERATUURGESCHIEDENIS.
J. A. Alberdingk Thijm. — Verzamelde werken, dl. XI.
G. Kalff. — Geschiedenis der Nederlandsche Letterkunde, deel VI.

VI. GESCHIEDENIS.

Les Origines Diplomatiques de la Guerre 1870—1871, tome III.

VII. KOLONIËN, LAND- EN VOLKENKUNDE.

Henri Meyer. — Ons eigen Land, deel III.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

F. Domela Nieuwenhuis. — Van Christen tot Anarchist, 2 deelen.

X. KUNST.

A. W. Weisman. — Monumentaal Nederland.

XII. WIJSBEGEERTE EN GODSDIENST.

Prof. G. J. P. J. Bolland. — Zuivere Rede en hare werkelijkheid.

OP BOEKVERKOOPING GEKOCHTE WERKEN.

I. NEDERLANDSCH.

Hermann Stehr. — Het laatste Kind.
Frans Netscher. — Uit ons Parlement.
A. J. Berman. — Landjuweel, 3 bundels.
W. J. A. Jonckbloet. — Roman van Walewein.
Jacob van Maerlandt. — Leven van Sint Franciscus.

II. FRANSCH.

R. Töpffer. — Nouvelles Genevoises.
Paul de Sémant. — Vierges Modernes.

V. LITERATUURGESCHIEDENIS.

Mr. J. I. van Doorninck. — Vermomde en naamlooze schrijvers opgespoord.

VI. LEVENSBESCHRIJVINGEN.

R. Druyfus. — La vie et les prophéties du Comte de Gabineau.

Berichten en Mededeelingen.

SOCIETEIT PHOENIX.

GROOTE BOEKVERLOTING,

op Vrijdag 27 Januari, te 11 ure.

HOOFDPRIJS: „Brockhaus Conversations Lexicon”.
DRIE PREMIËN. ZESTIG PRIJZEN.

Uitdeeling van twee foto's aan intekenaren van 10 of meer loten.

Ziet de intekenlijsten. Prijs der loten slechts 30 cent.

—o—

ALMANAK 1911.

De Redactie deelt mede, dat de inzenders hunne bijdragen kunnen terug bekomen iederen dag van 5 tot 5^{1/2} uur 's namiddags bij den Secretaris, Hugoplein 20.

Stukken, die na 1 Februari nog niet zijn teruggevraagd, worden vernietigd.

Agenda.

DEN HAAG.

- Vrijdag 20 Jan. Geb. v. K. en W.: Gastspiel Russischer Hof-Opera-Ensemble: „Siberien's Leid und Freud”; 8 uur.
Schouwburg: Ned. Tooneel: „Atie's huwelijk”; 8 uur.
Zaterdag 21 Jan. Schouwburg: Fransche Opera: „Aïda”; 8 uur.
Zondag 22 Jan. Schouwburg: Fransche Opera: „Madame Butterfly”; 8 uur.
Geb. v. K. en W.: Ned. Opera van het Rembrandt-theater: „Faust”; 8 uur.
Maandag 23 Jan: Diligentia: Afscheidsconcert van Percy Grainger; 8 uur.
Dinsdag 24 Jan. Geb. v. K. en W.: Uitvoering van Händel's Oratorium „Der Messias”, door de Kon. Zangvereniging „Excelsior”, dir. Joh. Schoonderbeek; 8 u.

ROTTERDAM.

Vrijdag 20 Jan. Grootte Schouwburg: Rotterd. Tooneel-gez.: „De rechte lijn”; 8 uur.

Societeit Harmonie: Tweede uitvoering van Toonkunst: 1e. „Die eerste Walpurgisnacht”, 2e. „Aan de Schoonheid” (B. Zweers); 8 uur.

Zaterdag 21 Jan. Tivoli-Schouwburg: Gastspiel Kais. Russ. Hof-Opera-Ensemble: „Siberiens Leid und Freud”; 8 u.

Zondag 22 Jan. Tivoli-Schouwburg: 6e Mossel-Matinee: Percy Grainger; 2½ uur.

Tivoli-Schouwburg: Ned. Tooneel: „De hoop des Vaderlands”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

GEMEUB. KAMER AANGEBODEN, of DEGELIJKE KOFFIETAFEL.

➡ Ook gelegenheid voor EETTAfel. ➡
Adres KOORNMARKT 49.

Disponibel:

gemeub. Kamer met Slaapkamer,
zeer goede referentiën.

Adres VOORSTRAAT 11.

Een Gemeubileerde Zit- en Slaapkamer aangeboden tegen 1 Februari.

Adres OOSTSINGEL 46.

Schrijf- of Copiëerwerk gevraagd, op billijke voorwaarden.

Adres VOORSTRAAT 11.

Ontbiedt

S. LOGCHER,

: CHOORSTRAAT 46, :

die betaalt den HOOGSTEN PRIJS voor
net gedragen Heerenkleeding.

D. C. M. JANSEN,

Oude Langendijk 9.

DEWAR'S SCOTCH WHISKY	◇	f 2,00
„ „ „	Special.	- 2,20
„ „ „	White Label.	- 2,45
„ „ „	Extra Special	- 2,60
„ „ „	Special Liqueur	- 3,20
LORNE HIGHLAND WHISKY.		- 2,20
HAIG & HAIG SCOTCH WHISKY	XXX	- 2,20

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

Theosofische Vereeniging - Delftsche loge.

LEZING

op DINSDAG 24 JANUARI, 's avonds 8 uur,
in het SPAARBANK-GEBOUW Oude Delft 48.

ONDERWERP:

„WAT IS THEOSOFIE NIET?”

door den Heer J. De JAGER.

➡ Toegang 10 cents, ook voor leden. ➡

POSITIE.

Wordt gevraagd met 1 Februari of eerder bij een der oude gunstig bekende staande instellingen te DELFT een **welbespraakt JONGMENSCH** van goeden huize en onbesproken zedelijk gedrag, ten einde als zelfstandig leider te kunnen optreden.

Extra toelage voor representatie gedurende de Zomermaanden.

Op gunstig uiterlijk en finantieele draagkracht zal meer worden gelet dan op capaciteiten. Menschenkennis gewenscht, doch geen vereischte. Alleen op zeer ernstige reflectanten wordt regard geslagen. Geheimhouding verzekerd.

Brieven onder No. 5615a Bureau van dit Blad.

Worden gevraagd mede aan bovengenoemde instelling **VIJF JONGE MANNEN** genegen onder toezicht de administratie en boekhouding zorgvuldig te beheeren. Bekendheid en gemakkelijke in den omgang strekt tot aanbeveling. Zelfstandig werken niet gewenscht.

Brieven onder No. 5616a Bureau van dit blad.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

Almanakken.

NEDERLANDSCHE ALMANAK	f 0,75
NEDERLANDSCHE STAATSALMANAK VOOR IEDEREEN ingenaaid f 1,75, geb. „	2,25
ALMANAK HACHETTE ingenaaid „	0,85
Idem (Edition Complete) in lederen band	2,50

Voorradij in de

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr.,

Binnenwatersloot 33-35. -- DELFT.